

Franca Treur Dorsvloer vol confetti

Tweede Pinksterdag

Het is de tweede pinksterdag en Katelijne zit op haar onopgemaakte bed. Met haar vingers volgt ze de bloemen van haar kussensloop. Meegaan, niet meegaan, meegaan, niet meegaan. Ze zijn een paar uur terug van de kerk en ze gaan een rondje rijden. Het is niet echt wat je noemt een uitstapje; ze gaan niet ver weg, gewoon wat rondrijden, zoals je nu eenmaal doet op een hoogdag. Ze zullen opgestapeld zitten in de stationswagen, de oudste vier op de achterbank, de drie kleinsten met hun rug naar hen toe onder de achterklep. Ze zullen ruzie krijgen, omdat iedereen vindt dat de andere te breed zit, terwijl breed zitten er nu niet bepaald bij is. Katelijne wil eigenlijk thuisblijven, maar je weet nooit wat je dan mist. Misschien krijgen ze wel een ijsje ergens onderweg.

Ze rijden langzaam, met de ramen open, omdat het warm is en om Lourens niet te ruiken, die net voor het vertrek zijn handen heeft geprobeerd te wassen onder de gasoliepomp. Katelijne heeft zijn laarsjes moeten leeggooien. Rogier houdt ze uit het raam om ze te laten drogen.

Ze beoordelen de akkers op de hoeveelheid onkruid die boven de gewassen uitsteekt en schelden op de eigenaar ervan: „Die Dommisse, dat is een vuilak, zeg, en kijk daar dan: dat is een vies lapje; dat is van Jaap Geschiere, toch pa? Die zou ook eens een beetje moeten gaan kappen.“

„Jaapje Geschiere en kappen!“ schampert de vader. „Die weet niet eens hoe hij een houweel moet vasthouden.“ Ze moeten er

200

AUTOR

Franca Treurová Konfety na mlatě

Druhý den letnic

Je druhý den letnic a Katelijne právě sedí na rozestlané posteli. Prsty přejíždí po květinovém vzoru na potahu polštáře. Jet, nejet, jet, nejet. Před pár hodinami se vrátili z kostela a teď se chystají na projížďku. Ani se tomu nedá říkat výlet, nejedou nikam daleko, prostě se jen tak projet, jak se to o svátečním dni dělává. Budou sedět namačkaní jeden na druhého v kombíku, čtyři starší děti na zadním sedadle, tři mladší zády k nim pod zadním sklem. Budou se hádat, protože všichni budou mít pocit, že se ti ostatní roztahují, i když o roztahování nemůže být ve skutečnosti ani řeč. Katelijne by nejraději zůstala doma, ale člověk nikdy neví, o co by mohl přijít. Možná, že se někde cestou dokonce stává na zmrzlinu.

Jedou pomalu, okna otevřená, protože je teplo a aby necítili Lourense, který si těsně před odjezdem zkoušel umýt ruce pod pumpu s petrolejem. Katelijne mu musela vylít holinky. Rogier je teď drží z okna, aby vyschly.

Posuzují pole podle množství plevele, který ční nad plodinami, a nadávají na jeho majitele. „Ten Dommisse, to je prase, co, a kouk- něte se tamhle, to je zaneřáděnej kus pole; to je Jaapa Geschiere- ho, ne, tati? Taky by to jednou moh trochu překopat.“

„Mladej Geschiere a něco překopat!“ zašklebí se otec. „Ten ani neví, jak vzít do ruky motyku.“ Všichni se tomu začnou nahlas smát kromě Katelijne, která musí vtip zopakovat prckům, co ho vzadu neslyšeli.

U jejich vlastního kukuřičného pole zastaví na úzké cestě a všichni vystoupí. Otec a chlapi se rozptýlí po pozemku, aby prozkoumali

AUTOR

201